

© Longanesi

Вілбур Сміт дебютував у літературі 1964 року. На той час він уже встиг пошукати талану на золотих копальнях, риболовецьких і китобійних судах і спробувати себе в журналістиці. Країни світу, якими невтомно мандрує Сміт, надихають його на написання нових і нових пригодницьких романів. Понад 30 книг цього автора

перекладені 26 мовами!

Коли справа доходить до історичних романів, Вілбур Сміт не має рівних!

The New York Times

Усе почалося з розмитої чорно-білої світлини. Археолог Бенжамін Кейзін зумів роздивитися на ній ледве помітні руїни древньої цивілізації, про існування котрої ходили лише легенди. Разом зі своєю асистенткою та бізнесменом Лоуреном він вирушає на пошуки таємничого Місячного міста, яке зникає, щойно сходить сонце. Проте легенди минулого не люблять непроханих гостей...

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5210-6

9 789661 452106

ВІЛБУР СМІТ
СОЛЯЧНИЙ ПТАХ

ВІЛБУР СМІТ

СОЛЯЧНИЙ ПТАХ

КЛУБ
СМЕЛОГО
ДОЗВІЛЛЯ

THE SUNBIRD WILBUR SMITH

A NOVEL

ВІЛБУР СМІТ

СОНЯЧНИЙ ПІТАХ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.112.6
ББК 84.6ПІВ
С50

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати
в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Вперше опубліковано Heinemann, London.
Попередні публікації у Великобританії
Pan Books/Macmillan Publishers Ltd.
www.wilbursmithbooks.com

Перекладено за виданням:
Smith W. The Sunbird : A Novel / Wilbur Smith. —
London : Pan Books, 2012. — 544 p.

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-966-14-5210-6 (Україна)
ISBN 978-1-4472-0838-9 (англ.)

© Wilbur Smith, 1972
© Nemiroltd, видання українською мовою, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2013

РУКОПИС, ЗНАЙДЕНИЙ В ОПЕТИ

Цивілізації, що безслідно зникли, таємниці Давнього Єгипту, боротьба з терористами, війни, повстання, трагічне та щасливе кохання, зрада й вірна дружба, містичні переселення душ — усе це ви знайдете на сторінках романів Вілбура Сміта, письменника з Південно-Африканської республіки, чії твори перекладені 26 мовами й видані у 38 країнах, за сценаріями знято 10 фільмів, кожен із яких — захоплива історія, сповнена пригод і небезпек.

Вілбур Сміт належить, здається, до числа найстарших письменників світу, адже народився він 1933 року в Північній Родезії (тепер — Замбії) у родині етнічних британців. Хоча ще з юності Вілбур мріяв стати письменником, батько-вікторіанець наполіг, щоб син здобув більш практичну професію бухгалтера. Змушений займатися тим, до чого не лежить душа, та переживаючи проблеми в особистому житті, Вілбур Сміт тікає від гнітючої реальності у світ творчості — так з'являється його перший роман «Коли леви бенкетують» (*When the Lion Feeds*), що відразу здобув прихильність читачів. Відтоді, із 1964 року, він займається лише улюбленою письменницькою справою, і на сьогодні є автором понад 30 романів.

Досить часто в основу сюжетів його книг покладено не лише вигадану колізію, але й серйозну наукову працю, ретельні дослідження та опрацювання з історичних, археологічних, культурологічних і релігійних джерел. Саме тому частину творів Вілбура Сміта (увесь єгипетський цикл, найвідомішими з якого є романи «Божество ріки» (*River God*) та «Сьомий сувій» (*The Seventh Scroll*)) відносять до жанру криптоісторії, тобто таємної історії. Одним із перших творів цього напрямку був написаний 1972 року роман «Птах сонця» (*The Sunbird*), який ви зараз тримаєте в руках.

Місцем дії в романі є батьківщина письменника — Африка. Хоча у своїй творчості Вілбур Сміт зачіпає безліч тем та змальовує різні часи й країни, проте саме Африка надихає його найбільше. Саме тут, у віддалених місцинах Чорного континенту, існувало колись місто Опет. Його мешканці розмовляли і писали стародавньою пунічною мовою Карфагена, воювали із варварами та торгували золотом... Пошук цього міста був справою життя археолога Бена Кейзіна, великою і, здавалося б, нездійсненною мрією. Коли його добрий друг, мільйонер Лорен Стервесант, запропонував негайно вирушити в експедицію, ні він, ні Бен не знали, як завершиться ця подорож.

Події, описані в романі, розвиваються швидко, історія переплітається з міфами, а містичний досвід давніх цивілізацій фатальним чином впливає на долі персонажів. Автор вірить у магічний вплив подій, які відбулися десятки століть тому, — інакше чим пояснити те, що археолог Бен Кейзін насправді виявляється сучасним утіленням душі поета й верховного жерця Ваала Гая Бен-Амона? Рукописи жерця знаходять на руїнах Опету, стертого ворогами з лиця землі, і одним із цих текстів є ода, присвячена осяйним крилам сонячного птаха — його бойової сокири. Птах Сонця — так звали Гая Бен-Амона, і так називає свого друга Лорен Стервесант, життя якого раптово забирає надприродна сила...

Яким чином кохання, що завершилося трагічно, проходить через простір і час, долаючи зло, котре також не змінилося протягом століть?

Розгадку цих та багатьох інших таємниць кожен із читачів може знайти у книжці, котра вже лишила слід у сучасній культурі. Скажімо, відому метал-групу зі Швеції «Opeth» названо на честь загадкового міста з роману Вілбура Сміта. А будинок самого автора в Південній Африці має назву «Пагорб Сонячного птаха» (*Sunbird Hill*), ніби щоб нагадати: у світі є ще багато невідомого та цікавого, варто лише не боятися його знайти...

Ельвіра Грач

*Цю книжку я присвячую
своїй гружині
Мокінізо,
найкращій людині,
яка зустрілася в моєму житті*

ЧАСТИНА ПЕРША

Воно пролетіло крізь занурену в чорну пітьму кімнату й безгучно вибухнуло, вдарившись об екран, — і я не впізнав, що то було. Я чекав цього явища п'ятнадцять років, а коли нарешті воно відбулося, я його не впізнав. Зображення було розвихреним і туманним, і воно не мало для мене ніякого сенсу, бо я чекав появи на екрані фотографії якогось малого предмета; можливо, черепа або якогось гончарного виробу чи артефакту, або якоїсь золотої речі, якихось кульок чи намистин — але, безперечно, не цього сюрреалістичного краєвиду сірого, білого та чорного кольорів.

Голос Лорена, що тремтів від хвилювання, дав мені ключ, який я потребував:

— Фотографію зроблено з висоти тридцять шість тисяч футів¹ о шостій сорок сім четвертого вересня, — тобто вісім днів тому. — Експозиція тридцять п'ять міліметрів. Лейка.

Отже, аерофотографія. Мої очі пристосувалися, й майже відразу я відчув, як наростає в мені збудження, тоді як Лорен провадив тим самим переконливим тоном:

— Я замовив для чартерної компанії, щоб вони здійснили аерофотозйомку всіх територій, на які я придбав концесії. Моя ідея полягає в тому, щоб пильно обстежити всі географічні формації. Ця фотографія лише одна з близько двох тисяч знімків даної території. Штурман навіть не знав, що саме він фотографує. Проте ті, хто аналізував результати його ро-

¹ Одиниці виміру довжини в англійській системі, якою користується автор: 1 миля — 1760 ярдів або 1609 м, 1 римська миля — 1481 м, 1 ярд — 91,4 см, 1 фут — 0,3048 м, 1 пейс — довжина кроку, 1 дюйм — 2,54 см. (Прим. перекладача.)

боти, звернули на неї увагу й передали мені. — Він обернув до мене обличчя, бліде й урочисте в сяйві проектора. — Ти ж сам усе бачиш, так чи не так, Бене? Трохи вбік від центру. У тій чверті, що вгорі праворуч.

Я розтулив рота, щоб відповісти, але голос застряв у горлі, й довелося обернути звук, який мав вилетіти з мене, на кахикання. З подивом я виявив, що все тіло в мене тремтить, а нутрощі закипають сумішшю надії й страху.

— Перед нами класична картина! Акрополь, подвійний мур і «фалічні» башти.

Він перебільшував, на знімку були лише обриси, слабкі й невиразні, подекуди вони зникали, але загальна форма й конфігурація були правильними.

— Північ! — вихопилося в мене. — Де тут північ?

— Нагорі світлини — північ там, де їй і треба бути, Бене. Будівля дивиться на північ. Башти, як і всюди, орієнтовані за сонцем.

Я знову не сказав нічого. Моя реакція тепер сформувалася швидко. Ніщо в житті не давалося мені так легко, тому сьогоднішня інформація викликала підозру, і я намагався знайти в ній слабкі місця.

— Стратифікація, — сказав я. — Либонь, вапняк перебуває в контакті з тамтешнім гранітом. Лінії їхнього доторку виходять на поверхню.

— Нісенітниця! — урвав мене Лорен, його голос досі тремтів від збудження. Він одним стрибком подолав відстань до екрана, схопив ебенову указку з кафедри й скористався нею, щоб показати на низку чарунок, які тяглися понад тією лінією, що здавалася йому лінією головного мурі. — Скажи мені, де ти бачив такі географічні обриси?

Я не хотів із ним погоджуватися. Не хотів знову обманювати себе марною надією.

— Не пригадую, — сказав я.

— А щоб ти пропав! — Він тепер засміявся, і його сміх був для мене приємний, бо він не часто сміявся останніми днями. — Мені слід було здогадатися, що ти сперечатимешся. Немає сумніву в тому, що ти найпаскудніший і найнікчемніший песиміст в Африці.

— Це може бути що завгодно, Ло, — заперечив я. — Гра світла, форми й тіней. Навіть якщо ми припустимо, що це обриси чогось, створеного людиною, то можуть бути недавно насажені сади або городи...

— За сто миль від найближчих поверхневих вод? Забудь про це, Бене! Ти знаєш так само, як і я, що йдеться про...

— Не кажи цього, — майже викрикнув я й, підскачівши з м'якого, обтягнутого шкірою стільця, перетнув темну кімнату й схопив його за руку, перш ніж до мене дійшло, що я до нього підбіг. — Не кажи цього, — повторив я. — Бо інакше нам не пощастить.

Я завжди заникуюся, коли збуджений, але це найтерпиміша з моїх фізичних вад, і я давно перестав про неї думати.

Лорен знову засміявся, але з відтінком того неспокою, який завжди охоплює його, коли я рухаюся надто швидко або виявляю силу своїх рук. Він нахилився наді мною й розігнув мої пальці, що загрузли в його передпліччі.

— Пробач — я тобі зробив боляче? — запитав я, послабивши хватку.

— Ні.

Але він розтирав своє передпліччя, коли підійшов до панелі приладів і вимкнув проектор, потім натиснув на вимикач у стіні, й ми стояли й кліпали очима, дивлячись один на одного в яскравому електричному світлі.

— Мій маленький єврейський гномику, — усміхнувся він. — Ти мене не одуриш. Ти так хвилюєшся, що намочив у штани.

Я подивився на нього, засоромлений силою свого нервового зриву, але досі схвильований і збуджений.

— Де це, Ло? Де ти знайшов цю картину?

— Я хочу, щоб ти спочатку визнав мою знахідку. Піди на ризик бодай один раз у житті. Я хочу, щоб ти мені сказав «так»... А потім і я скажу тобі щось іще, — піддражнив мене він.

— Ну, гаразд. — Я відвів погляд убік, добираючи слова. — На перший погляд, твоя знахідка здається цікавою.

Він відкинув назад велику голову з золотавим волоссям і гучно зареготав.

— Ти маєш сказати мені щось переконливіше. Спробуй-но ще.

Його регіт я витримати не можу, й відразу засміявся й сам. Хоч я чудово усвідомлював, що мій пташиний сміх був майже нечутний на тлі його реготу, лункого, мов іржання жеребця.

— Мені здається, — засопів я, — ти, схоже, знайшов те, що ми давно шукаємо...

— Ти мій розумник! — заволав він. — Мій чудовий маленький розумник!

Минуло чимало років, відколи я бачив його таким. Урочиста маска банкіра спала з його обличчя, усі турботи фінансової імперії Стервесантів були забуті в цю мить обіцянки й тріумфу.

— А тепер скажи мені, — запитав я благальним голосом, — де ти його знайшов?

— Ходи зі мною, — сказав він, і ми підійшли до довгого стола під стіною.

На ньому була приколата на зеленому сукні велика мапа. Стіл був високий, і я швидко заліз на стілець і нахилився над ним. Тепер я був майже на одному рівні з Лореном, який стояв поруч зі мною. Ми уважно роздивлялися мапу.

— Аеронавігаційна зйомка серії А. Південна Африка. Мапа номер п'ять. Ботсвана й західна Родезія.

Я швидко її оглянув, шукаючи якоїсь позначки, — можливо, хрестик або риску, зроблену олівцем.

— Де вона? — запитав я. — Де?

— Ти знаєш, що я маю двадцять п'ять тисяч квадратних миль мінеральних концесій тут, на південь від Мона...

— Не мороч мені голову, Ло. Не намагайся продати мені акції компанії «Стервесант мінерал». Де воно, в біса, є?

— Ми побудували тут посадкову смугу, на яку можуть сідати реактивні «ліри». Її щойно закінчено.

— Це не може бути так далеко на південь від золотих копалень.

— Воно й справді не так далеко від них. Відсунься назад, ти пошкодиш собі що-небудь.

Він вочевидь утішався, мордуючи мене.

Його палець ковзнув по мапі й несподівано зупинився — моє серце, здавалося, зупинилося разом із ним. Місцевість ставала дедалі кращою. Ширина була саме тією, що треба, усі

ті ознаки, що їх я з такими труднощами збирав протягом років, показували саме сюди.

— Ось тут, — сказав він. — За двісті дванадцять миль на південь від Мона, — за п'ятдесят шість миль від південно-західного маяка заповідника тварин Венкі, у вигині низеньких пагорбів, заховане серед диких скель і сухого чагарника.

— Коли ми зможемо вирушити туди? — запитав я.

— Он як! — похитав головою Лорен. — Ти в це повірив. Ти справді повірив!

— Хтось ще може на нього натрапити.

— Воно лежало там протягом тисячі років — ще один тиждень нічого не змінить...

— Чекаати ще цілий тиждень! — з гірким розчаруванням вигукнув я.

— Бене, я не зможу виїхати раніше. У п'ятницю відбудуться річні загальні збори компанії «Англо-Стервесант», а в суботу в мене справи в Цюриху. Але задля тебе я спробую закінчити усі свої нагальні справи якнайшвидше.

— Скасуй їх узагалі, — попросив я. — Відправ туди когось зі своїх здібних молодиків.

— Коли хтось позичає тобі двадцять п'ять мільйонів, то чемність вимагає, щоб ти сам підписав чек, а не доручив це конторському хлопцеві.

— Господи, Ло. Та це ж тільки гроші. А тут ідеться про те, що справді важливо.

На хвилину Лорен прикипів до мене здивованим і замисленим поглядом своїх блакитних очей.

— Двадцять п'ять мільйонів — лише гроші? — Він похитав головою повільно, а потім із подивом, так ніби почув якусь нову істину. — Певно, ти маєш слухність. — Він усміхнувся тепер уже лагідною усмішкою, яка виражала щире прихильність до найкращого друга. — Пробач мені, Бене. У вівторок. Ми вилетимо на світанку, обіцяю тобі. Ми зробимо повітряну розвідку. Потім приземлимося в Моні. Ти знаєш Пітера Ларкіна?

— Так, дуже добре.

Пітер мав у Моні велику контору з організації сафарі. Я двічі користувався його послугами у своїх експедиціях по Калахарі.

— Добре. Я вже у нього був. Він організує експедицію. Ми виїдемо туди за дня й дуже швидко — один лендровер і дві або три трьохтонні вантажівки. У моєму розпорядженні буде лише п'ять днів — та й ті з великими труднощами. Я маю чартерний гелікоптер, щоб вилетіти звідти, й залишу тебе колупатися там у землі.

Розмовляючи, Лорен вивів мене з темної кімнати в довгу галерею.

Сонячне світло проникало туди крізь довгі вікна, заливаючи золотим сяйвом картини та скульптури, що прикрашали галерею. Тут твори провідних південноафриканських художників змішувалися з картинами та скульптурами великих митців усього світу, живих і мертвих. Лорен Стервесант і його предки вміли витрачати гроші розумно. Навіть у такий напружений момент мій погляд не оминув м'якого світіння оголеного тіла однієї з Ренуарових жінок.

Лорен ступав легкими кроками по східних килимах, що приглушували будь-який звук, а я намагався не відставати від нього. Ноги в мене такі самі довгі, як і в нього, й такі самі сильні.

— Якщо ти знайдеш там те, на що ми сподіваємося, ти дістанеш змогу працювати на повний розмах. Постійний табір, злітно-посадкова смуга, помічники, яких ти сам обереш, повна команда й будь-яке обладнання, що ти замовиш.

— Дай Боже, щоб так і сталося, — лагідно промовив я, й на горі сходів ми затрималися.

Лорен і я усміхнулися один одному, наче змовники.

— Ти знаєш, скільки це коштуватиме? — запитав я. — Можливо, нам доведеться копати п'ять, а то й шість років.

— Мабуть, не менше, — погодився він.

— Може обійтися в кількাসот тисяч.

— Це ж тільки гроші, як сказав мені один чоловік.

І знову на мене накотився його бичачий регіт. Ми спускалися сходами, сміючись та регочучи кожен у власній манері. Веселі й перенапружені, ми подивилися один на одного в холі.

— Я повернуся о пів на восьму вечора в понеділок. Ти зможеш зустріти мене в аеропорту? Рейс «Альїталія» 310 з Цюриха? А тим часом ти там усе приготуй.

— Мені потрібна копія тієї фотографії.

— Я вже наказав зробити в інституті збільшену копію. Ти зможеш милуватися нею протягом тижня. — Він подивися на золотий «піаже» в себе на зап'ястку. — Чорт! Я запізнююся.

Він обернувся до дверей саме в ту мить, коли Гіларі Стервесант увійшла з патію. Висока жінка в короткій тенісній сукні з золотаво-брунатним волоссям, блискучим і м'яким, що спадало їй на плечі, мала довгі й навдивовижу гарні ноги.

— Любий, невже ти кудись зібрався?

— Пробач мені, Гіл. Я хотів тебе повідомити, що не залишуся на ланч, але Бен вимагає, аби хтось його заспокоював.

— Ти показав йому фотографію?

Вона обернулася й підійшла до мене, нахилилася, щоб поцілувати мене в губи легко й природно, не виявивши найменшої відрази, а потім відступила назад і з усмішкою подивилася мені просто у вічі. Щоразу, коли вона так робить, я стаю її рабом на ще сто років часу.

— Що ви думаєте про це, Бене? Це можливо?

Але, перш ніж я зміг відповісти, Лорен обняв її за стан, і вони обоє з усмішкою подивилися на мене згори вниз.

— Він мало не збожеволів від щастя. У нього піна на губах, і він підстрибує від нетерплячки. Він хоче вирушити в пустелю негайно, цієї ж таки хвилини.

Потім він притягнув Гіларі до себе й поцілував. На якусь довгу хвилину вони забули про мою присутність, перебуваючи в обіймах одне одного. Вони є для мене взірцем чудової жінки й досконалого чоловіка, обоє високі, сильні й привабливі. Гіларі молодша за нього на дванадцять років, вона його четверта дружина й мати найменшого з його сімох дітей. У свої двадцять п'ять чи десь так років вона здається набагато старшою і більш зрілою жінкою.

— Нагодуй Бена ланчем, моя люба. Я повернуся додому пізно, — сказав Лорен, відриваючись від її обіймів.

— Я нудьгуватиму без тебе, — сказала Гіларі.

— А я без тебе. Ми з тобою побачимося в понеділок, Бене. Телеграфуй Ларкіну, якщо в тебе виникне потреба в чомусь особливому. До побачення, партнере.

І він пішов.

Гіларі взяла мене за руку й вивела на широке, всипане камінцями патіо. П'ять акрів моріжка і чудових клумб м'яко спускалися до струмка та штучного озера. Обидва тенісні корти були зайняті, й криклива юрба маленьких майже голих тіл бризкалася у воді плавального басейну, створюючи сліпучо-білу, пронизану променями сонця хмару. Два служники в уніформі викладали холодні закуски на довгий розкладний стіл у патіо, і я пережив короткий напад внутрішнього страху, побачивши, як із півдесятка молодих матрон у тенісних спідничках порозлягалися в шезлонгах біля зовнішнього бару. Вони розчервонілися від фізичної перенапруги, їхня біла тенісна форма просякла потом, і вони повільно цмулили трунок «Пімз №1» із довгих, заросених краплями холодної рідини, наповнених фруктами келихів.

— Ходімо, — сказала Гіларі й повела мене до них.

Я напружився й доклав усіх зусиль, щоб здаватися на дюйм вищим, поки ми наближалися до гурту.

— Дівчата, цей чоловік складе нам компанію. Я хочу відрекомендувати вам доктора Бенджаміна Кейзіна. Доктор Кейзін є директором Інституту африканської антропології та доісторії. Бене, це Марджорі Фелпс.

Я обертався до кожної, чиє ім'я вона називала, й приймав надміру експансивні привітання, обдаровуючи кожну своїм поглядом і своїм голосом, а очі й голос у мене добрі. Наше знайомство було таким самим складним для них, як і для мене. Ти не маєш підстав сподіватися, що твоя господиня запропонує тобі не тільки щось випити перед ланчем, а й познайомитися з чоловіком, який має на спині горб.

Мене врятували діти. Боббі помітила мене й підбігла до мене, радісно волаючи: «Дядько Бен! Дядько Бен!» Вона обхопила мене за шию холодними мокрими рученятами й притислася вологим купальним костюмом до мого нового костюма, перш ніж потягла мене геть у саму гущу решти виводка Стервесантів та орди їхніх юних друзів. Порозумітися з дітьми мені легше. Вони або не помічають моєї фізичної вади, або прямо запитують: «Чому ви так низько нахиляєтесь, коли ходите?»

Сьогодні вперше я не становив для них великого інтересу, я був надто заклопотаний, щоб приділити їм усю свою ува-

гу, — і незабаром вони розбіглися від мене, усі, крім Боббі, бо вона завжди зберігає мені вірність. Потім Гіларі забрала мене від своєї падчерки, і я повернувся до ліги молодих матерів, де справив набагато краще враження. Я неспроможний чинити опір гарним жінкам, коли мені щастить подолати першу ніяковість. Я зміг піти до інституту лише о третій годині дня.

Боббі Стервесант налила мені солодового віскі «Глен Грант» зі щедрістю, із якою рука цієї тринадцятирічної дівчинки наливає кока-колу. Тому я подався до інституту, почувуючись дуже добре.

На моєму робочому столі лежав конверт із написом «приватний і конфіденційний», а до одного з його кутів була приколота записка: «Цей конверт принесли тобі під час ланчу. Певно, там повідомляється щось дуже цікаве! Сал».

З несподіваною й гострою підозріливістю я пильно роздивився печатку на конверті. Саллі не розкривала його — але я знав, що для цього їй знадобився весь її самоконтроль, бо вона відзначається майже невротичною цікавістю. Вона називає цю свою рису надзвичайно гострим розумом, схильним до наукових розслідувань.

Я прикинув, що вона з'явиться у наступні п'ять хвилин, тому знайшов пакет із м'ятними пігулками «3X» у верхній шухляді й укинув одну собі в рот, щоб знищити запах випарів віскі, після чого розкрив конверт і витяг звідти глянцеву фотографію, збільшену до розміру дванадцять на дванадцять, увімкнув світло над робочим столом, прилаштував його так, щоб воно освітлювало фотографію згори, й дістав збільшувальне скло, яким користувався у роботі. Потім розглянувся навкруги на війська минулого, що зібралися в моєму кабінеті. Попід усіма чотирма стінами тяглися полиці й від підлоги до висоти плеча — мого плеча — вони були заповнені книжками — інструментами мого фаху, усі оправлені в телячу шкіру зеленого чи брунатного кольору з назвами, витисненими на їхніх палітурках сусальним золотом. Кабінет був великий, і в ньому зберігалося багато тисяч томів. На полицях над книжками стояли гіпсові бюсти всіх створінь, які населяли Землю до того, як на ній з'явилися сучасні люди. Лише голови й плечі. Австралопітек, проконсул, робуста, родезійська людина, синантроп — усі до

самого неандертальця і кроманьйонця — homo sapiens sapiens у всій його славі й ганьбі. На полицях праворуч від мого робочого стола стояли бюсти всіх етнічних різновидів, типових для Африки: хаміти, араби, пігмеї, негроїди, боскопи, бушмени, кріка, готентоти та інші. Вони підвели на мене погляди своїх опуклих скляних очей, коли я заговорив, звертаючись до них:

— Джентльмени, — сказав я, — здається, нам пощастило зробити справжнє відкриття.

Я звертаюся до них уголос лише тоді, коли збуджений або п'яний, а сьогодні я був і неабияк збуджений, і неабияк п'яний.

— З ким ти розмовляєш? — запитала Саллі від дверей, при-мусивши мене підстрибнути на місці від несподіванки.

Запитання було риторичним, бо клята дівка збіса добре знала, з ким я розмовляю. Вона стояла, прихилившись до одвір-ка, глибоко засунувши руки до кишень брудного білого пильовика. Чорне волосся, відкинута назад стрічкою з лоба, що видавався далеко вперед, великі зелені очі, досить далеко роз-ташовані від її зухвалого носа. Високі вилиці, широкий, чут-тєвий, усміхнений рот. Велика дівчина з довгими мускулясти-ми ногами в синіх, туго обтислих джинсах. Чому мені завжди подобаються довгі ноги?

— Ланч був добрий? — запитала вона, розпочинаючи по-вільне просування з елементами ковзання по килиму до мого робочого стола, щоб потрапити на позицію, з якої їй буде ви-дно все, що відбувається.

Вона могла читати папери знизу вгору, як мені пощастило з'ясувати, бо вона цим якимось поставила мене в незручне ста-новище.

— Чудовий, — відповів я, умісне затуливши фотографію конвертом. — Холодна індичатина, салат з омара, вуджена форель, дуже добре зготовлена качка й заливні трюфелі.

— Ти сучий син, — лагідно прошепотіла вона.

Саллі любить смачно попоїсти, й вона помітила мою гру з конвертом. Я не дозволяю їй так розмовляти зі мною, але в ту мить зупинити її не міг.

За п'ять футів від мене вона пирхнула:

— Солодове віскі, приправлене м'ятними пігулками! Смакота!

ЗМІСТ

<i>Рукопис, знайдений в Опеті (Ельвіра Грач)</i>	5
Частина перша	9
Частина друга	321
<i>Замість епілога</i>	586

Літературно-художнє видання

СМІТ Вілбур
Сонячний Птах

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *О. В. Трефілова*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *Н. В. Перехоженко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *М. М. Чемерис*

Підписано до друку 24.05.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Baltica». Ум. друк. арк. 31,08.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ “Кредо”»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Сміт В.

С50 Сонячний Птах : роман / Вілбур Сміт ; пер. з англ.
В. Шовкуна ; передм. Е. Грач. — Харків : Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 592 с.

ISBN 978-966-14-5210-6 (Україна)

ISBN 978-1-4472-0838-9 (англ.)

У давні часи римляни вщент зруйнували Карфаген. Але чи всі карфагеняни загинули? Чи можливо, щоб вцілілі воїни дісталися аж до Південної Африки й заснували там своє місто?

У наш час археолог Кейзин із чарівною асистенткою Саллі та своїм другом — багатим бізнесменом Лореном починають пошуки, маючи лише розмитий чорно-білий аерофотознімок. Вони ще не знають, як тісно пов'язані з мешканцями Місячного міста, що існувало дві тисячі років тому й безслідно зникло з лиця землі...

УДК 821.112.6

ББК 84.6ПІВ

Роман, від якого перехоплює
подих, — від автора бестселерів
за версією *The New York Times*

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО ПЕКЛА НА ВОДИ!

Десятки зниклих торговельних суден, сотні вбитих, тисячі замордованих, згвалтованих і морально знищених людей, мільйони доларів за викупи — справа рук піратів XXI століття. Їм не може дати ради весь цивілізований світ, але одна мужня жінка наважується кинути їм виклик! Коли пірати викрадають єдину доньку нафтової королеви Гейзел Беннок, вона вирішує, що їй дістануть сили не лише витягнути дівчину з пазурів Звіра, а й знищити його...

